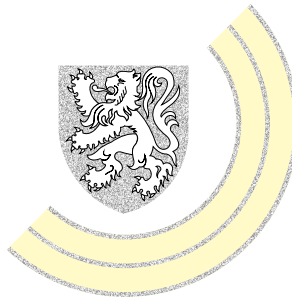

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1998-1999

18 maart 1999

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR CULTUUR EN SPORT

Interpellatie van de heer Emiel Verrijken tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over de inventarisatie van het kunstbezit van het Koninklijk Museum voor Schone Kunsten in Antwerpen

Interpellatie van de heer Peter De Ridder tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over de toekenning van een projectmatige overgangssubsidie aan I Fiamminghi en het Symfonieorkest van Vlaanderen

Vraag om uitleg van de heer Walter Vandenbossche tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over het Bloso-beleid

Vraag om uitleg van mevrouw Kathy Lindekens tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over de steun aan de kunsteducatieve verenigingen

Vraag om uitleg van de heer Walter Vandenbossche tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over het Felix De Boeckmuseum

Commissie voor Cultuur en Sport

Donderdag 18 maart 1999

VOORZITTER : De heer Louis Bril

– *De interpellatie wordt gehouden om 14.21 uur.*

Interpellatie van de heer Emiel Verrijken tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over de inventarisatie van het kunstbezit van het Koninklijk Museum voor Schone Kunsten in Antwerpen

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Verrijken tot de heer Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over de inventarisatie van het kunstbezit van het Koninklijk Museum voor Schone Kunsten in Antwerpen.

De heer Verrijken heeft het woord.

De heer Emiel Verrijken : Onlangs heeft schepen van Cultuur Antonis van de stad Antwerpen ons eraan herinnerd dat het grootste deel van de inhoud van het Museum voor Schone Kunsten eigenlijk toebehoort aan de stad Antwerpen. Het gaat om het enige belangrijke museum van de Vlaamse Gemeenschap, buiten Gaasbeek. Het is tijd dat we beschermende maatregelen nemen. De ogen van de schepen fonkelden toen hij zei dat hij daardoor rechten had op die schilderijen. Ik denk niet dat hij onmiddellijk plannen heeft om schilderijen te verkopen, maar hij kan wel een soort ruilmarkt creëren. Wanneer men schilderijen bezit, kan men gemakkelijk schilderijen van andere musea lenen. Het is een soort wereldkoehandel.

Antwerpen heeft in 1977, in minder rijke tijden, dit schitterende museum gebouwd. Dit is in feite al een schande op zich, want het ziet er mooier uit dan dit parlement. De stad kon het niet onderhouden. Na zeventig jaar socialisme kon men ook moeilijk iets anders verwachten. Ze heeft het voor 1 frank overgedragen aan de Belgische staat. Nu behoort het voor een symbolische frank tot het patrimonium van de Vlaamse Gemeenschap. De

toenmalige autoriteiten hebben het museum niet gemoderniseerd, maar wat opgetooid. De bekleding en dergelijke waren in verregaande staat van verval.

Dit is het belangrijkste museum van Antwerpen. Antwerpen was heel berooid, ondanks het feit dat er veel Antwerpse schilders waren. Dit kwam door plunderingen, oorlogen, Napoleon, de Habsburgers en een stupide verkooppolitiek in de achttiende eeuw. Wat was er nog over ? Ten eerste enkele schilderijen van de Lucasgilde. Elke schilder moest de Lucasgilde een schilderij geven wanneer hij meester werd. Veel van die doeken zijn verdwenen, enkele zijn overgebleven. Dit is niet belangrijk. Ten tweede waren er enkele schilderijen uit de kerken van Antwerpen. Deze zijn waarschijnlijk eigendom van de stad Antwerpen, maar dit is niet zeker. Het eigendomsrecht over de kerken is complex.

Ik ben vooral bezorgd over het derde en belangrijkste deel : de erfenis Van Ertborn. Voor de commissieleden die niet op de hoogte zijn van de lokale toestanden, vermeld ik dat ridder Van Ertborn burgemeester van Antwerpen was tijdens de Verenigde Nederlanden, in die gelukkige periode van 1815 tot 1830. Hij was een fenomenaal figuur. Hij heeft 139 schilderijen van absolute wereldklasse aan zijn stad geschonken. Na de Belgische muerij is hij uit zijn geliefde stad vertrokken en is hij gestorven aan de Rijn.

In zijn collectie zitten twee Jan Van Eycks, een ongelooftijke Van der Weyden en enkele Memlings. Er zitten voornamelijk Europese schilderijen tussen en geen Vlaamse. Dit is belangrijk om het Antwerpse museum een wereldniveau te geven. De fameuze Madonna van Fouquet bevindt zich dankzij Van Ertborn in Antwerpen. Kortom, het museum van Antwerpen zou totaal oninteressant zijn zonder deze collectie. Van Ertborn was per definitie anti-Belgisch. Hij heeft dit werk zeker aan de stad Antwerpen willen schenken, maar ik heb de schen-

Verrijken

kingsakte niet. De administratie van de minister kan misschien helpen bij de opzoekingen.

Daarnaast zijn er ook nog de schitterende schilderijen die koning Willem der Nederlanden aan zijn geliefde stad Antwerpen schonk. Ze zijn bijzonder geliefd bij Vlaams-nationalisten en andere Vlamingen. Hij heeft op die vijftien jaar tijd ongelooflijk veel gedaan voor Antwerpen. Niet alleen heeft hij de havendokken aangelegd, maar hij heeft ook de Oost-Indische en een groot deel van de West-Indische Compagnie naar Antwerpen overgebracht. Hij heeft aan zijn stad ook schilderijen geschonken waardoor Antwerpen tot een wereldniveau opklom.

Er is een zeer vroege Titiaan bij, die door alle musea van de wereld wordt verlangd. Het schilderij stelt admiraal Pesaro voor, de zegevierende leider van de christelijke vloot en de bevrijder van Lucrecia in 1501, die door de paus aan Sint-Pieter wordt voorgesteld. Zo katholiek is dit schilderij niet, want Sint-Pieter zit op een troon die is versierd met heidense bas-reliëfs die de altaren van Amor voorstellen. Willem der Nederlanden heeft dit werk geschonken als een symbool van de bevrijding van Antwerpen na de val van de stad in 1585. We dachten toen dat de Nederlanden en Antwerpen een mooie toekomst tegemoet gingen, wat niet het geval is geweest. Het is een bewijs van de visionaire kracht van koning Willem dat hij een schilderij over de overwinning op de islam schonk aan de stad Antwerpen, alsof hij wou zeggen dat we er twee eeuwen later nog eens aan zouden denken.

Er zijn nog andere schilderijen. Men heeft Antwerpen in de negentiende eeuw leeggehaald. Alle waardevolle werken werden naar het "Musée de Bruxelles" gehaald.

Of de collectie nu eigendom is van de stad of van de Vlaamse Gemeenschap, weet ik niet. Van twee schilderijen ben ik zeker dat ze eigendom zijn van de Vlaamse Gemeenschap, namelijk de schilderijen van Savery, die behoorden tot de collectie van Adolf Hitler. Hij is om andere redenen bekend geworden dan als kunstverzamelaar. Zijn boden hebben het doek in Vlaanderen gekocht tijdens de oorlog. Zoals alle goederen die door de nazi's waren gekocht of gestolen, is het terug naar het land van oorsprong gebracht. Dit zijn trouwens de twee enige schilderijen van de collecties van Hitler en Göring die in Antwerpen zijn. Andere bevinden zich in Brussel.

In 1901 is er een grote veiling geweest van de verzameling-Huybrechts, toevallig op het adres waar ik nu woon. De Volkstelling van Bethlehem van Pieter Bruegel de Oude, het belangrijkste schilderij van deze kunstenaar en tevens de enige Bruegel die Antwerpen had, werd toen weggehaald uit Antwerpen en hangt nu, tegen elke moraal in, in het "Musée de Bruxelles". Dit schilderij behoort tot het patrimonium van de stad Antwerpen, maar de stad kan het niet eens lenen.

We kennen schepen Antonis. Ik wil geen kwaad spreken over iemand die hier niet aanwezig is, maar hij is een tamelijk fantaisistisch figuur. Dit is misschien eigen aan schepenen van Cultuur. Er is een probleem met het Rubenshuis, dat in de oorlog met veel moeite en veel geld werd opgebouwd. De collectie van het Rubenshuis is ontstaan door de lening van Delierre, een Brussels bankier die zijn verzameling had uitgeleend. Er waren interessante stukken bij. Deze man is nu op zeer hoge leeftijd gestorven. Hij had één schilderij van wereldniveau, de Visatie van Rubens. Hij heeft dit verkocht aan Antwerpen. Deze werken vullen nu het Rubenshuis.

Nu waart er een diabolische gedachte rond in Antwerpen. Men wil het Rubenshuis maken tot wat het zou moeten zijn. Het gevaar is dat men een aantal werken van Rubens, die eigendom zijn van Antwerpen, zou overbrengen naar het Rubenshuis. Het Vlaams Blok, en hopelijk alle onderlegde Vlamingen, zijn tegen dit idee gekant. Het Rubenshuis is een duiventil. Men kan het nooit op een consequente manier beschermen, omdat het is omringd door andere huizen. Recent ontstond een bijkomend probleem omdat het museum de nieuwe toiletten deelt met het restaurant. Dit is toch idioot, want een ernstige bescherming ervan is niet denkbaar. Het museum van Antwerpen staat nochtans helemaal alleen, als een fort. Het is als het ware gebouwd om goed te worden beschermd tegen diefstallen.

Ik vraag documenten en weet dat u niet zult weigeren om de zaak grondig te onderzoeken, mijnheer de minister. Uw administratie is beter op de hoogte dan ik. De eerste groep is die van de stad Antwerpen, alhoewel de kerken misschien kunnen worden beschouwd als deel van de provincie, zoals met de toren van de kathedraal van Antwerpen het geval is. Een aantal heel belangrijke kerkschilderijen, zoals de paar werken van Rubens die niet voor Napoleon werden gestolen, zijn waarschijnlijk van de stad Antwerpen. Van Ertborn heeft heel wat werken aan zijn geliefde stad geschonken.

Verrijken

Het is jammer dat de heer Van Peel niet aanwezig is, want hij heeft ooit gezegd dat het aangewezen zou zijn om stukken uit de reserves van de Vlaamse musea te verkopen om andere werken aan te kopen. Ik trek zijn voorstel niet in het belachelijke, want in Amerika doen privé-musea dit regelmatig. Ik sta er enkel wat huiverachtig tegenover, omdat de laatste honderd jaar te veel uit de reserves werd geput.

Ik heb het dus voornamelijk over de verzameling van Van Ertborn, die bijna volledig wordt tentoongesteld omdat het meesterwerken betreft. Het zijn schenkingen die in de vorige eeuw vooral door de adel werden gedaan.

Mijnheer de voorzitter, het museum bezit ook een belangrijke moderne collectie, geschonken door de 'Vrienden van het Museum', die voor de oorlog heel actief waren. Ze situeerden zich rond de familie Franck. De meesterwerken worden niet tentoongesteld omwille van het museumbeleid, dat de moderne schilderijen in de vergeethoek plaatst. Er is een naakt van Modigliani bij dat de hele wereld rondgaat. De Antwerpenaren hebben het over 'de reizende madam'. Al deze schilderijen, waaronder een aantal werken van Chagall, werden tussen 1920 en 1940 door kapitaalkrachtige Antwerpenaren geschonken.

Misschien hebt ook u in de Gazet van Antwerpen gelezen dat een portret van Van Ertborn te koop wordt aangeboden. Het werd geschilderd door Greuze, een Franse schilder van Vlaamse oorsprong. De schilder was oud, maar Van Ertborn was een jonge man toen hij werd geportretteerd. Het schilderij zal door een Londense galerij worden verkocht. De stad Antwerpen, de provincie Antwerpen, de Vlaamse Gemeenschap, of zelfs de Vrienden van het Rubenshuis zouden er toch alles aan moeten doen om het te kopen, zodat Van Ertborn de plaats krijgt die hij verdient. Zonder die man zou er immers geen museum voor Schone Kunsten in Antwerpen zijn.

Mijnheer de minister, zou u dit niet aan de Nationale Loterij kunnen vragen? U beaamt immers steeds dat we stiefmoederlijk werden behandeld, en de kredieten voor Vlaamse cultuur zijn nog verminderd.

Het zou in het teken van Van Dyck 1999 toch mooi zijn om het schilderij te bezitten, zelfs al heeft Van Ertborn nooit werken van Van Dyck geschonken. Het zou symbolisch zijn om Van Ertborn te laten prijken in het museum dat zonder hem niet had bestaan. Het zou bovendien sympathiek zijn dat de burgemeester van tijdens de vijftien jaar dat de Verenigde Nederlanden bestonden, terug kan keren naar zijn vaderstad.

Ik geef nu de krant door waarin u een afbeelding van het schilderij kunt zien. Het werd gemaakt ten tijde van de Franse Revolutie. U merkt dat aan de stijl: het lijkt wat op het werk van David. Greuze maakte echter vooral oudewijvenschilderijen. Met het werk van Van Ertborn als jonge man heeft hij zich echter overtroffen. Het portret is schitterend en men zou denken dat het van de hand van David komt. Het schilderij is tot zondag te bewonderen in de belangrijke verkooptentoonstelling van Maastricht.

Wat is volgens u het eigendomsrecht voor schilderijen? Wat denkt u van de ars sacra? Ik geloof niet dat de heer Antonis beweert dat hij de werken zal verkopen, maar het is een speelse man die wel eens op dit idee kan komen. De stad Luik heeft in de tijd dat de staalbazen nog heel rijk waren, een prachtige verzameling Picasso's gekregen. Er zitten werken bij uit zijn roze en blauwe periode. Ze dateren van vóór 1914 en zijn dus van onschatbare waarde. In Luik zei men ooit: 'Nous allons vendre nos Picassos parce que nous n'avons plus d'argent'. Ze hebben het Waals Gewest dan maar om geld gevraagd.

Er is echter een verschil met de Antwerpse situatie. De schilderijen die waren geschonken door een rijke Picasso-bewonderaar, behoorden immers niet tot het Waals patrimonium. De verzameling van Van Ertborn behoort tot het Europees, maar vooral tot het Vlaams patrimonium. Antwerpen heeft niets te maken met de zaal met werken van de Vlaamse Primitieven, want die zijn Brugs of Gents. Al deze werken werden echter door Van Ertborn geschonken. Wat die man voor Antwerpen heeft betekend, is dus oneindig veel belangrijker dan wat Picasso heeft betekend voor Luik.

Het museum is in uw handen en er kunnen vele dingen gebeuren. We zouden kunnen nadenken over een decreet dat vastlegt wat van wie is. Mijnheer de minister, ik ben niet op de hoogte van het statuut inzake de schenkingen van de Vrienden van

Verrijken

het Museum. Zo zijn er waarvan is bepaald dat niets mag worden uitgeleend. Dit kan voor deze schenking niet het geval zijn, want de Modigliani reist de hele tijd. Van de Wallace Collection in Londen mag geen enkel schilderij worden verplaatst. De stichter is al tweehonderd jaar dood, maar toch worden zijn wensen gerespecteerd. Is het mogelijk om te garanderen dat niets in het museum van Antwerpen kan worden verplaatst? Zou u er niet aan denken – ik spreek nu tegen mijn Antwerps hart – om de schilderijen te nationaliseren? Is het juridisch mogelijk om te bepalen dat ze eigendom van de Vlaamse Gemeenschap worden?

De voorzitter : Minister Martens heeft het woord.

Minister Luc Martens : Mijnheer Verrijken, alles heeft te maken met het eigendomsrecht en de ondeelbaarheid van de collectie. De schilderijen kunnen bijgevolg niet worden verdeeld onder de stad en de Vlaamse Gemeenschap. Ik verwijs ook naar een schriftelijke vraag die de heer Keulen heeft gesteld over de collectie, vraag 55 van 14 december 1998.

Het Museum voor Schone Kunsten van Antwerpen beschikt over een degelijke inventaris die de werken heeft samengebracht in één bestand. De inventaris beschrijft niet enkel de eigen werken, maar ook al wat aan het museum werd toevertrouwd. Het systeem is geautomatiseerd. De inventaris werd reeds opgesteld in 1958, maar werd geactualiseerd in september 1998. Dat is een vrij lijvig document. Het is een nuttig instrument in de discussie over wie eigenaar is van welk kunstwerk. In september 1998 heeft conservator Hans Nieuwdorp van de stedelijke musea deze inventaris aan de onderhandelaars bezorgd. Daaruit blijkt dat de stad aanspraak kan maken op enkele honderden werken. Er blijven echter nog een aantal juridische vragen over de verwervingsmodaliteiten en het eigendomsrecht.

De stad is onbetwistbaar eigenaar van een aantal zeer belangrijke werken. Ik denk daarbij aan de altaarstukken van de Sint-Augustinuskerk, van de hand van Rubens, Van Dyck en Jordaens, en de Piëta van Quinten Metsys. Maar ook het legaat Van Ertborn, waarvan de stad eventueel het eigendomsrecht kan opeisen, de 'Madonna' van Fouquet, de 'Polyptiek' van Simone Martini, de 'Madonna bij de fontein' en de 'Heilige Barbara' van Jan Van Eyck en de 'Kruisiging' van Antonello da Messina, behoren tot de topwerken. Juridisch is de

eigenaar echter niet altijd duidelijk omdat het statuut van het museum niet altijd hetzelfde is geweest. De herkomst en de wervingsmodaliteiten moeten dan ook het uitgangspunt zijn bij verdere discussie daarover.

Hierbij kunnen de volgende categorieën worden onderscheiden : werken die stadseigendom zijn, werken die eigendom zijn van de staat of van de Vlaamse Gemeenschap, werken in dubbele eigendom die zijn aangekocht met geld van stad en staat en werken waarbij enige discussie kan bestaan over het eigendomsrecht. Het typische voorbeeld van deze laatste categorie is de verzameling Van Ertborn, die is gelegateerd aan de stad, maar voor het museum.

Voorzover ik weet, is de overdracht van het museum door de stad Antwerpen aan de Belgische staat, ter gelegenheid van de Rubenstentoonstelling in 1977, niet uitgevoerd. De administratie behandelt in dat verband nog steeds een ontwerp van overeenkomst over het Museum voor Schone Kunsten tussen de Vlaamse Gemeenschap en de stad Antwerpen. Deze overeenkomst beoogt de overdracht van het gebouw en de gronden van het museumplantsoen. Ik citeer uit deze overeenkomst : 'De Vlaamse Gemeenschap neemt de kosten op zich voor de bewaking, deskundige bewaring, onderhoud en verzorging van alle voorwerpen en kunstwerken die zich in genoemd gebouw bevinden, ook degene die aan de stad Antwerpen toebehoren. De stad Antwerpen blijft te allen tijde de mogelijkheid behouden de haar toebehorende voorwerpen en kunstwerken die zich in genoemd gebouw bevinden, weg te nemen om ze eventueel tijdelijk elders tentoon ten stellen'.

De archiefstukken bevinden zich in het stadsarchief van Antwerpen. Het museumarchief beschikt over een gelijkvormig verklaard afschrift van de passus uit het testament van ridder Van Ertborn waarin hij bepaalt : 'ma collection de tableaux, que je lègue à la ville d'Anvers pour être placée au musée, à la seule condition que sur chaque panneau il sera écrit ainsi que sur le devant du cadre en petits caractères, collection Van Ertborn. Je lègue à la ville d'Anvers mon cabinet de tableaux ; il ne pourra être divisé, sera réuni dans un local à la disposition du public, soit au musée, soit ailleurs portant à l'entrée cette inscription : Collection Van Ertborn'.

Wat de schenking betreft door Koning Willem I der Nederlanden, beschikt het museum niet over de

Martens

gevraagde archivalische bronnen. Ik kan ze u dus niet bezorgen.

De inventaris van de schilderijen die door de Belgische Staat aan de Vlaamse Gemeenschap zijn overgedragen, bevindt zich niet in het Museum voor Schone Kunsten. Voor de herkomst van de verschillende fondsen wordt verwezen naar de algemene inventaris.

Momenteel zijn zes schilderijen uit het Museum voor Schone Kunsten in permanente bruikleen in het Rubenshuis, in het kader van de samenwerking tussen de Antwerpse musea. Zo staan ook in het Middelheimmuseum permanent beelden uit de collectie van het Museum voor Schone Kunsten. Voor alle duidelijkheid : er is nooit sprake van geweest dat de collectie Delierre, die langdurig aan het Rubenshuis in bruikleen werd toevertrouwd, ooit in haar geheel zou worden geschonken.

Om te vermijden dat de kunstwerken worden verhandeld die zich in de Vlaamse musea bevinden, wordt een decretaal initiatief voorbereid ter bescherming van het roerend erfgoed. Men kan hierbij ook verwijzen naar de Europese richtlijn dat de uitvoer van waardevolle cultuurgooederen moet worden goedgekeurd of geweigerd door de lidstaat waar het kunstwerk zich bevindt. Dit initiatief zal tijdens de volgende regeerperiode verder worden uitgewerkt.

De voorzitter : De heer Verrijken heeft het woord.

De heer Emiel Verrijken : Ik verdenk de heer Antonis er niet van iets te gelde te willen maken. Toen de heer Cools enkele jaren geleden burgemeester was, heeft de voorzitter van het OCMW schilderijen teruggeëist die al jaren in het museum hingen. Dit is gebeurd met veel zweet, bloed en tranen. De heer Cools heeft tegen zijn wil moeten toegeven.

Vroeger schonken rijke mensen schilderijen aan het 'Weeshuis', een oude Antwerpse inrichting. Daaronder bevond zich een schilderij van Abraham De Vries. Tijdens de weerstand zijn deze schilderijen uit het museum gehaald. Nu zijn ze te bezichtigen in het museum van het OCMW. Wanneer de stad Antwerpen kunstwerken die onbetwistbaar haar eigendom zijn, wil overbrengen naar het Rubenshuis, zal dat decretaal moeten worden toegestaan. Wanneer zoiets eenmaal gebeurt, kan het evengoed een tweede keer gebeuren. Het is gebeurd in de Lange Gasthuisstraat en kan dus net zo

goed plaatsvinden aan de Wapper. Ik hoop dat u maatregelen neemt om dit te beletten.

Minister Martens : Ik neem nota van uw opmerking.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Peter De Ridder tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over de toekenning van een projectmatige overgangssubsidie aan I Fiamminghi en het Symfonieorkest van Vlaanderen

De voorzitter : Aan de orde is de Interpellatie van de heer De Ridder tot de heer Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over de toekenning van een projectmatige overgangssubsidie aan I Fiamminghi en het Symfonieorkest van Vlaanderen.

De heer De Ridder heeft het woord.

De heer Peter De Ridder : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik denk dat het niet nodig is om de hele voorgeschiedenis te vertellen. Die zal voor de meeste commissieleden wel duidelijk zijn.

Enkel weken geleden besliste de Vlaamse regering om aan beide ensembles een bedrag van 22 miljoen frank toe te kennen als een soort van overgangsmaatregel. De twee organisaties hadden een negatief advies gekregen van de beoordelingscommissie Muziek en kwamen dus niet meer in aanmerking voor een structurele subsidie. Ik heb een aantal vragen bij deze werkwijze. We hebben het hier over een totaalbedrag van 44 miljoen frank. Waar zal dat geld vandaan komen ? Zal er rekening worden gehouden met de vraag van de beoordelingscommissie om die middelen niet te halen uit het budget voor de uitvoering van het muziekdecreet en dus ook niet uit het budget waarin het muziekdecreet voorziet voor projectsubsidies ? Zowel de beoordelingscommissie als ikzelf vrezen dat de goedgekeurde projecten op deze manier wel eens in de kou kunnen komen te staan.

In mijn interpellatieverzoek stelde ik de vraag of het noodzakelijk is het muziekdecreet te wijzigen. Welnu, gezien het feit dat de Vlaamse regering heeft beslist om deze werkwijze alleszins voor één jaar te hanteren, vind ik dat we op een dergelijke

De Ridder

decreetswijziging moeten aandringen. Zo kunnen we die overgangsmaatregel op een zindelijke manier opnemen. Na bestudering van het dossier en enkele gesprekken ben ik immers tot een vaststelling gekomen waaraan deze commissie in de besprekingen is voorbijgegaan : voor de eerste maal in de geschiedenis is het muzikleven onderhevig aan zo een duidelijke reglementering. Het is dus bijzonder moeilijk om van de ene dag op de andere dag te beslissen dat bepaalde groepen of organisaties niet meer worden gesubsidieerd.

Vandaar mijn pleidooi om dit bij decreet vast te leggen, zodat ook de zekerheid bestaat van controlemogelijkheden, waardoor kan worden geëvalueerd of beide ensembles in een positieve, door de beoordelingscommissie voorgestelde richting evolueren. De beoordelingscommissie vraagt immers ook om een dergelijke evaluatie. In het andere geval moet de harde maar duidelijke beslissing worden genomen dat deze som van 22 miljoen frank elk niet meer zal worden toegekend aan deze ensembles.

Volgens mij is de overheid verantwoordelijk wanneer organisaties na niet-erkenning worden geconfronteerd met een sociaal passief. Dan heb ik het niet alleen over muziekorganisaties, maar over alle organisaties die op dit ogenblik met subsidies werken binnen de sociaal-culturele en de cultuursector. We moeten wellicht nadenken over een fonds dat een dergelijk sociaal passief kan opvangen, eventueel naar analogie met het Fonds voor Bedrijfssluitingen. Een dergelijk fonds kan worden gespijsd op momenten dat binnen een aantal organisaties een sociaal passief moet worden opgevangen. Die ogenblikken kunnen worden voorspeld. Op dit ogenblik is bijvoorbeeld de kans bijzonder groot dat in de jeugdwerksector een dergelijk sociaal passief zal ontstaan. Het is niet meer dan logisch dat we daar een antwoord op bieden. Deelt de minister mijn mening terzake ? Vindt hij het inderdaad een opdracht van de overheid om daarvoor in financiering te voorzien ?

De voorzitter : De heer Dehandschutter heeft het woord.

De heer Lieven Dehandschutter : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, de toon en strekking van het betoog van de heer De Ridder verrassen en verheugen me. Ik stel vast dat ook een vertegenwoordiger van de SP in een richting denkt zoals de Volksunie en anderen een paar weken geleden bepleitten.

We hebben er nooit voor gepleit dat de overgangsregeling letterlijk ten koste zou gaan van de erkende en gesubsidieerde gezelschappen, binnen de huidige middelen van het muziekdecreet. Misschien is dat een element dat de heer De Ridder over het hoofd heeft gezien bij het bekijken van het dossier. Uit het antwoord dat de minister enkele weken geleden gaf op de vragen van mezelf en de heer Bogaert, konden we immers afleiden dat het over supplementaire middelen zou handelen.

In verband met het sociaal passief bij de niet-verlenging van een erkenning moeten we goed nadenken of techniek die de heer De Ridder voorstelt, de juiste weg is om tegemoet te komen aan deze legitieme bekommernis. Bepaalde organisaties komen nu inderdaad in de problemen. Er zijn ook erkende en gesubsidieerde organisaties die met liquiditeitsproblemen kampen ten gevolge van de onvolledige of laattijdige betaling van voorschotten. Soms kunnen die problemen omslaan in solvabiliteitsproblemen, als bij de afrekening wordt vastgesteld dat men slechts 70, 80 of 90 percent van de middelen ontvangt die men normaal, bij voldoende budgettaire voorzieningen, op basis van het decreet zou kunnen krijgen. Ik heb de minister terzake reeds tijdens de begrotingsbesprekingen om aanvullende informatie verzocht. Het is de taak van het parlement om in voldoende middelen te voorzien, zodat financiële problemen in de gesubsidieerde sector kunnen worden voorkomen.

De voorzitter : De heer Stassen heeft het woord.

De heer Jos Stassen : Mijnheer de voorzitter, de zoveelste affaire-I Fiamminghi raakt enigszins uitgemolken. Als deze zaak één verdienste heeft, dan is het dat ze de discussie weer heeft doen oplaaien over de objectieve gronden om een organisatie of gezelschap niet meer te erkennen of te subsidiëren. Er zijn diverse pogingen geleverd om daar een antwoord op te bieden. Het fonds waarvan sprake was, biedt mogelijkheden. Terzake bestaan nog andere ideeën, die al dan niet kunnen worden opgenomen in het decreet. Dat is de kern van de zaak.

De laatste vraag was de meest pertinente. We moeten nadenken over de vraag of de brede culturele sector die met subsidies werkt, geen algemene maatregel nodig heeft voor de overgangsperiode na het wegvallen van bepaalde erkenningen en subsidies. Moet dat een algemene regeling zijn ? Dient die in een decreet te worden opgenomen ? Dan is er nog de vraag of dit een regeling volgens verschillende sporen moet zijn. Moet ze na het beëindigen van de erkenning in een afbouwperiode voorzien, waarna het gedaan is ? Of moet ze een

Stassen

overgangsperiode tot aan de volgende erkenningsronde behelzen ?

Of besluit men dat de regels van het spel nu eenmaal niet anders zijn en dat men de resultaten maar moet erkennen, weliswaar op basis van goede adviezen en objectieve criteria ? Aan deze vragen moeten we aandacht besteden. We moeten ervoor zorgen dat een dergelijke overgangsregeling geen fouten kan genereren. We moeten ons ervoor hoeden om op basis van de huidige affaire ondoordacht allerlei constructies op te zetten en beslissingen te nemen die misschien niet erg toepasbaar zijn op andere sectoren.

De voorzitter : Minister Martens heeft het woord.

Minister Luc Martens : Ik zal deze zaak niet meer omstandig oprakelen. Ik geloof dat dit reeds voldoende is gebeurd. De essentie van de beslissing was het honoreren van het advies van de beoordelingscommissie, terwijl men er tegelijk over moest waken het totale budget te respecteren. Mijnheer De Ridder, er is dus nooit ook maar één frank van het budget afgegaan, ook niet van dat voor de projecten. Binnen de regering bestaat de duidelijke afspraak dat de projectmiddelen bedoeld en ook daadwerkelijk bestemd zijn voor de projecten. Dat betekent dat er bijkomende middelen moeten worden vrijgemaakt bij de begrotingscontrole.

Ironisch uitgedrukt zou de muzieksector I Fiamminghi dankbaar moeten zijn. In 1997 heeft dit gezelschap naar aanleiding van een betwisting 40 miljoen frank aangebracht voor de sector. Nu is dat 44 miljoen frank, samen 84 miljoen frank. Zelf hebben ze hun subsidie afgeslankt gezien van 60 miljoen frank naar 22 miljoen frank. Als we daar bijtellen wat ze hebben moeten afstaan maar wel in de sector is gebleven, gaat het in feite om 120 miljoen frank. Alleen al daarom zouden we ze in de sector moeten houden.

Dit is natuurlijk wat cynisch en ik meen het ook niet. Ik vind echter dat we I Fiamminghi niet mogen diaboliseren. Er is een soort van tegenkanting a priori. Straks wordt het een vies woord. We moeten de zaken objectief en eerlijk bekijken. De middelen waarin was voorzien in de begroting, gaan integraal naar de organisaties die hetzij structureel worden erkend, hetzij projectmatig worden ondersteund. De bijkomende middelen zijn letterlijk bijkomend : het gaat om vers geld waarin bij de begrotingscontrole zal moeten worden voorzien. Dat was de afspraak.

Het is duidelijk dat de beslissing die we dit jaar in de regering hebben genomen, slechts geldt voor dit jaar. Voor mijn opvolger is dit geen mooie erfenis. Hij komt terecht in de situatie waarin ik vier jaar heb gezeten en zal ieder jaar opnieuw worden geconfronteerd met het dossier. De kiezer zal nog moeten oordelen, en ik zal hierbij geen uitspraak doen over mijn toekomst. Ik wens aan mijn opvolger echter veel plezier en zal hem het dossier met genoeg toeschuiven. Ik hoop dat hij er even consequent jaar na jaar mee bezig kan zijn.

Het zou niet netjes zijn het dossier in die situatie achter te laten. We moeten de zaak afronden. Door de jaren heen hebben we een proces van objectivering meegemaakt. Er zit nog een scherp kantje aan, dat we echter aan het wegvijlen zijn. Een regeling waarbij de orkesten van de beoordelingscommissie eventueel nog kansen krijgen om zich om te schakelen, is al bij al niet zo beschamend. Dat geldt ook voor het symfonieorkest. De sector wordt er niet slechter van, de beoordelingscommissie wordt er niet mee gedesavouéerd, en er zal voldoende terugkoppeling blijven.

Om deze zaak te regelen voor de toekomst, is echter een ontwerp of voorstel van decreet nodig dat een goede basis biedt, zodat mijn opvolger hiervan wordt ontlast. Anders zal die er telkens opnieuw mee worden geconfronteerd. Dat wens ik niemand toe.

U stelt ook de vraag wat we in het algemeen doen met het oog op de overgang. Er zijn verschillende regelingen, zowel in cultuur als in welzijn, waarvan sommige heel adequaat zijn. In het algemeen welzijnswerk moeten de dossiers voor erkenning bijvoorbeeld zijn ingediend op 1 april. Een organisatie die geen erkenning krijgt, kan nog twee jaar doorgaan. Ze moet dan voor zichzelf uitmaken of ze zich aansluit bij een andere organisatie of in die periode zal afbouwen. Ook in het sociaal-cultureel werk voor volwassenen is er een overgangsregeling uitgewerkt waarbij een organisatie zich ofwel inschrijft in het decreet – daartoe krijgt ze de kans – ofwel gebruik maakt van een vervaltermijn. Die termijn is behoorlijk lang.

Voor sommige sectoren is dat wellicht niet voldoende of niet goed uitgewerkt. We moeten dat onder ogen zien. Er bestaat geen algemene regeling waarmee uitdoving en overgang op een bepaalde wijze worden georganiseerd. Iedere sector heeft zijn eigen wetmatigheden, zowel in cultuur als in welzijn. U denkt wellicht aan het jeugdwerk. Als evenwel een regeling totstandkomt die eventueel leidt tot het opheffen van een vereniging, dan

Martens

moeten we weten wat daarvan de consequenties zijn en of die op een goede manier kunnen worden opgevangen.

We staan altijd open voor een gesprek daarover, en als een maatregel zou leiden tot onrechtvaardigheden, zijn we bereid om die weg te werken. Er bestaat echter niet één oplossing waarmee op alles een passend antwoord kan worden gevonden. Het volstaat niet om een fonds op te richten.

Een aantal organisaties worden op een andere basis beoordeeld dan bijvoorbeeld in de artistieke sector. Bij een theateropvoering of een andere podiumactiviteit is er altijd een artistieke appreciatie. Die is altijd kwetsbaar. Het is een uitspraak van een groep mensen op een welbepaald moment met een welbepaalde samenstelling. Het is perfect mogelijk dat morgen een andere jury voor 90 percent hetzelfde advies geeft. Ik durf er echter mijn hand niet voor in het vuur steken dat het voor 100 percent hetzelfde advies zal zijn. Zo objectief werkt zo een beoordeling niet. Juist omwille van deze ruimte voor interpretatie moeten we de vraag stellen of we bij een artistieke beoordeling niet omzichtiger te werk moeten gaan. Men kan immers niet met dezelfde objectiverende consequentie werken als op andere domeinen.

De voorzitter : De heer Stassen heeft het woord.

De heer Jos Stassen : Mijnheer de minister, misschien loop ik hiermee al vooruit op het podium-kunstendecreet, maar op die manier dreigt u in dezelfde sector twee verschillende overgangsregelingen te krijgen. Het is de vraag of dat wel goed is. Door de oplossing die nu is uitgewerkt voor I Fiamminghi en het Symfonieorkest van Vlaanderen, is er een overgangsregeling naar een volgende erkenningsperiode.

Minister Luc Martens : Dat is een eenmalig gegeven.

De heer Jos Stassen : Het is dan wel belangrijk dat heel duidelijk wordt gemaakt dat het een uniek geval betreft, omwille van de overgangssituatie naar een decreet. Het mag niet betekenen dat een volgende situatie ook zo kan worden opgelost.

Minister Luc Martens : Zo is het ook. Daarom zeg ik duidelijk dat er nog een scherp kantje aan vastzit, dat blijft haken in het proces van objectivering. We zijn nu echter op een punt gekomen dat de zaak onontwijkbaar wordt. Ik werk vier jaar aan

die objectivering. Een en ander kan niet zomaar brutaal gebeuren. Theoretisch kan dat natuurlijk wel, voor wie niet hoeft te beslissen, maar wie moet beslissen, ziet dat de zaak veel complexer in mekaar zit. We hebben systematisch alle vluchtwegen afgesloten. We sluiten nu de laatste af.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Walter Vandenbossche tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over het Bloso-beleid

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Vandenbossche tot de heer Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over het Bloso-beleid.

De heer Vandenbossche heeft het woord.

De heer Walter Vandenbossche : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, mijn vraag zal kort zijn. De gemeente Anderlecht besliste recent om drie tennisbanen van Bloso over te nemen. Vele Vlamingen in Anderlecht keken daarvan op. We hadden de gewoonte verworven om binnen de eigen Vlaamse gemeenschap aan sportbeoefening te doen. Door deze beslissing komen we nu terecht in een tweetalige club, waarin de tweede taal soms ver te zoeken is.

Voor de onmiddellijke toekomst wordt gevreesd dat fundamenteel zal worden geraakt aan de gelijkberechtiging van Vlamingen en Franstaligen. We kunnen hier vrij zeker van zijn, te oordelen naar de wijze waarop de gemeentelijke overheid andere sportterreinen exploiteert. Gedurende zes maanden zal ze een aantal afspraken respecteren. Daarna zie ik onze Vlaamse jongens en meisjes die tennis willen spelen, 's nachts tussen 23 en 1 uur bij kunstverlichting het plein betreden.

Ik sta te kijken van dit alles. Ik begrijp wel dat deze verkoop in een bepaald beleidsplan van Bloso past, maar we hebben hier te maken met een specifieke situatie. De gemeentelijke overheid in kwestie getuigt niet van zorgzaamheid voor haar eigen gemeenschap, waarvan een aantal Vlaamse gemeenten wel blijk geven. Ze werd al 25 maal veroordeeld door de Vaste Commissie voor Taaltoezicht wegens het niet naleven van de taalwetgeving, en van benoemings- en bevorderingsvoorwaarden. Als

Vandenbossche

Vlaming sta ik van deze beslissing te kijken en houd ik mijn hart vast voor de toekomst.

Hoe kan de Vlaamse regering dit politiek en maatschappelijk verantwoorden ?

De voorzitter : Minister Martens heeft het woord.

Minister Luc Martens : Mijnheer Vandenbossche, u hebt zelf al aangegeven dat deze maatregel past in een algemeen proces van overdracht van niet-prioritaire centra van Bloso. Daarbij werd de optie genomen om enkel centra te behouden die een bovenlokaal of zelfs bovenregionaal karakter hebben. Dat is een bewuste beleidskeuze, mede omdat we alleen die nog op een budgettair goede wijze kunnen waarmaken. Al deze terreinen in eigen beheer houden biedt geen perspectieven. Dat kunnen we gewoon niet. Al in 1995 had Bloso een advies in die aard geformuleerd. We hebben dat advies omgezet in een beslissing, maar de idee is zeker niet nieuw.

Het terrein waar de tennisbanen liggen, behoort toe aan de gemeente Anderlecht en Bloso heeft ze in erfpacht tot 2015. Voor het gebruik van de terreinen heeft Bloso een overeenkomst gesloten met de tennisclub van Anderlecht tot 2015. Met het oog op een mogelijke overdracht lopen er besprekingen tussen de club en Bloso. De overdracht van de erfpachtovereenkomst van Bloso aan de club moet eerst in orde zijn. We hebben daarover het akkoord van de gemeente gevraagd in een brief van 21 december 1998. We wachten op de gemeenteraadsbeslissing.

De heer Walter Vandenbossche : Die werd al genomen op 25 februari. Tot mijn spijt zal de gemeente de erfpachtovereenkomst overnemen.

Minister Luc Martens : De gemeente zal dan een overeenkomst moeten sluiten met de tennisclub, zodat deze tot 2015 op de terreinen terecht kan.

De heer Walter Vandenbossche : Mijnheer de minister, als ik u goed begrijp, geschiedt de erfpachtverdracht niet zonder overeenkomst met de tennisclub. Dat blijkt niet uit de beslissing van de gemeenteraad.

Minister Luc Martens : Toch is het de bedoeling dat de tennisclub daar zal blijven. Alleen de Bloso-activiteiten zullen verdwijnen.

De sportieve uitstraling van de Vlaamse Gemeenschap in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest blijft

trouwens gewaarborgd door de andere activiteiten van het Bloso in en om Brussel, zoals de Stadskriebels, de Irisfeesten, de Familiesporthappening in samenwerking met de stad Brussel, de Scholensportdag voor het Nederlandstalig onderwijs in Brussel, de Wintersportdag en de Gordel. Die tennisvelden vormen niet de kern van het Vlaamse sportbeleid, en blijven trouwens ter beschikking.

De heer Walter Vandenbossche : Ik hoop dat u dat afdwingt.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Kathy Lindekens tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over de steun aan de kunsteducatieve verenigingen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Lindekens tot de heer Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over de steun aan de kunsteducatieve verenigingen.

Mevrouw Lindekens heeft het woord.

Mevrouw Kathy Lindekens : Mijnheer de minister, ik heb u vorig jaar in juli een vraag gesteld over de preciaire situatie van de kunsteducatieve VZW Rasa. Rasa is een productiehuis voor kinderkunstprojecten en probeert hedendaagse kunst toegankelijker te maken voor kinderen. Het helpt kunstenaars op weg om speciaal voor kinderen werken te creëren. De Kunstbank in Leuven richt zich tot jongeren van het secundair onderwijs en tot de culturele centra. Beide organisaties bevinden zich in financiële moeilijkheden. U hebt gezegd dat er wellicht 1 miljoen frank voor zou worden uitgetrokken.

Minister Luc Martens : Het is 1,5 miljoen frank.

Mevrouw Kathy Lindekens : Dan wordt mijn vraag natuurlijk iets minder dringend. In uw antwoord op de vraag van de heer Keulen sprak u over drie erkende organisaties. Welke is de derde ?

Moest het toch om 1 miljoen frank gaan, dan is dat bedrag al nipt voor twee organisaties, maar voor drie helemaal problematisch. Hoe wordt dat geld verdeeld ? Vindt u het voortbestaan van die orga-

Lindekens

nisaties belangrijk ? Hoe wilt u hun werk verder steunen en honoreren ?

De voorzitter : Minister Martens heeft het woord.

Minister Luc Martens : Ik zal het nog eens natrekken, maar volgens mij gaat het hier om 1,5 miljoen frank.

Tot nu toe kregen de verenigingen van dit type een totaal subsidiebedrag van 300.000 frank toegekend. Op dit moment staat nog niet vast welke kunsteducatieve verenigingen een subsidie zullen krijgen. De ingediende subsidieaanvragen worden op de vergadering van de Beoordelingscommissie Beeldende Kunst van 5 mei beoordeeld en daarna voor beslissing aan de minister van Cultuur voorgelegd. Ik zal me wellicht bij dat advies aansluiten.

Mevrouw Kathy Lindekens : Hoeveel aanvragen zijn er ingediend ?

Minister Luc Martens : De aanvragen moeten ten laatste op 1 april worden ingediend. Op dit moment zijn dus noch de begunstigden van de subsidies, noch de bedragen bekend.

Tot slot kan ik u meedelen dat ik de activiteit van deze cultuureducatieve verenigingen inderdaad belangrijk vind. Anders had ik niet besloten tot de opname van een dergelijke categorie binnen het na te streven model. Er was ooit een voorstel om terzake met de minister van Onderwijs een soort samenwerking te organiseren. Op een bepaald moment waren de middelen vrijgemaakt, aanzienlijke bedragen trouwens, maar in de laatste ronde moest dan worden bespaard en is dat idee gesneuveld.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Walter Vandenbossche tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over het Felix De Boeckmuseum

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Vandenbossche tot de heer Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over het Felix De Boeckmuseum.

De heer Vandenbossche heeft het woord.

De heer Walter Vandenbossche : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, moet Felix De Boeck een tweede maal sterven ? Wat op dit ogenblik in de faciliteitengemeente Drogenbos gebeurt, tart alle verbeelding. Felix De Boeck heeft op 24 november 1988 zijn woning en aanpalende domeinen aan de gemeente Drogenbos geschonken. Op 2 juni 1992 deed hij een schenking van 637 schilderijen aan de Vlaamse Gemeenschap. Wat er toen is gebeurd bij de toenmalige Vlaamse regering, is mij duister.

Felix De Boeck had de zaak nochtans juist bekeken. Hij vroeg aan de gemeente om gebouwen op te trekken en vroeg dat Vlaanderen het artistieke en culturele draagvlak zou uitmaken. De Vlaamse regering deed net het tegenovergestelde : precies wat Felix De Boeck niet wilde. De Vlaamse regering liet bij erfpachtovereenkomst een gebouw optrekken, terwijl Felix De Boeck vroeg dat Drogenbos deze verantwoordelijkheid zou dragen.

De Vlaamse Gemeenschap droeg bovendien de uitbating van het museum over aan de faciliteitengemeente. Toen reeds was Drogenbos een gemeente die vooral door onwillige Franstaligen werd bestuurd. Ik was persoonlijk aanwezig op de opening van dit museum. Ik herinner me de vernederende toespraak van burgemeester Calmeyn, die de prominenten amper in het Nederlands, maar vooral in het Frans toesprak. Het zette meteen de toon over de wijze waarop dit museum zou worden geëxploiteerd.

Sinds de omkering van de wilsbeschikking van Felix De Boeck is er heel wat gebeurd. Daaronder zijn een aantal feiten die ik deze commissie niet wil onthouden en waarbij de regering haar verantwoordelijkheid moet opnemen. Dit museum wordt ten eerste slecht beheerd. Ik heb in mijn dossier een vaststelling van de gerechtsdeurwaarder. Een aantal verplichtingen in verband met conciërgewoningen, de woning van Felix De Boeck, de verlichting, het onderhoud, de vochtinfiltratie, de toegankelijkheid voor gehandicapten, informatieborden en brieven worden niet nagekomen.

Ten tweede wordt het conservator De Kelver onmogelijk gemaakt om de testamentaire opdracht uit te voeren. Men verbiedt public relations, gidsactiviteiten en telefoonlijnen. Men probeert wisseltentoonstellingen te boycotten. Men opent brieven die tot het museum zijn gericht, en de gemeentesecretaris bepaalt wat ermee gebeurt. Het baliepersoneel mag geen informatie doorspelen, de administratieve bediende mag geen verantwoording afleg-

Vandenbossche

gen. De gemeente zorgt ervoor dat alles wat Felix De Boeck heeft gewild, niet gebeurt.

De VZW Vrienden van Felix De Boeck heeft een testamentaire taak. Men poogt de heer Jan De Kelder, het symbool van de Vlaamse Gemeenschap in deze streek, tot ontslag te dwingen. Hij kan nochtans bogen op een schitterende carrière, eerst in het Sint-Jan-Berchmanscollege en dan, als geesteskind van Felix De Boeck, als verantwoordelijke voor het museum. Zullen wij aanvaarden dat een fransdol gemeentebestuur dit geesteskind monddood maakt ?

Zo kan het niet verder met het Felix De Boeck-museum. Mijnheer de minister, ik ben ervan overtuigd dat ook u die mening bent toegedaan. Bij het bestuderen van dit dossier vragen we ons af waarom de vorige regering de wil van Felix De Boeck heeft omgekeerd. Waarom heeft men net gedaan wat Felix De Boeck niet wou ?

U hebt de kans om u sterk te maken voor het Vlaams patrimonium, de uitstraling van Vlaanderen, een sterke Vlaamse Gemeenschap en de identiteit van het Pajottenland en de Zennevallei. U kunt een einde maken aan dit gedrocht en aan deze wantoestanden. U mag de verantwoordelijkheid niet dragen voor een tweede dood van Felix De Boeck.

De nood is enorm. U moet dadelijk optreden en de nodige juridische maatregelen nemen opdat Felix De Boeck kan voortleven en opdat de culturele identiteit van de mensen in de Zennevallei en het Pajottenland opnieuw door de Vlaamse Gemeenschap en de Vlaamse regering wordt beschermd. Dit kan alleen maar door de gemeente Drogenbos terug te wijzen en de exploitatie van het museum opnieuw in Vlaamse handen te geven. Uw antwoord is bepalend voor de verwachtingen van de vereniging Zenne en Zoniën en vele andere lokale verenigingen. Ik hoop dat u een consequente Vlaamse houding aanneemt en Drogenbos terecht en terugwijst.

De voorzitter : Minister Martens heeft het woord.

Minister Luc Martens : Ik weet dat er problemen zijn. De heer De Kelder is al op mijn kabinet geweest. Ik heb samen met minister Van Rompuy beloofd om een juridische basis voor een oplossing te zoeken. Daar werken we nu aan. Volgende week

heb ik samen met mijn administratieve dienst een afspraak met de uitvoerder van het testament, ere-rector Dillemans, de gouverneur van Vlaams-Brabant en iemand van de bestendige deputatie van Vlaams-Brabant. Voor we iets kunnen ondernemen, hebben we zoals gezegd een juridische basis nodig. Het heeft geen zin om lucht te happen, want daarvan krijgt men enkel buikpijn.

Het ene probleem is makkelijker verifieerbaar dan het andere. U had het over de weigering van de toegang aan Vlaamse volksvertegenwoordigers. Ik was daarvan niet op de hoogte, maar heb navraag gedaan bij de burgemeester. Volgens hem was er sprake van een misverstand doordat uitnodigingen elkaar hadden gekruist. Het is moeilijk uit te maken of hij de waarheid spreekt. Het vochtprobleem is wel makkelijk te constateren.

De eigendom- en beheersituatie is nogal complex, vermits er verscheidene partners bij zijn betrokken. We zoeken een oplossing, maar bevinden ons nog in een verkennende fase. Ik stel daarom voor dat ook u de zaak goed opvolgt en me later opnieuw een vraag stelt. Ik kan nu enkel medelen dat we een juridisch afdwingbare basis tegen de gemeente zoeken.

Het patrimonium van Felix De Boeck moet met respect worden behandeld. Het moet deel uitmaken van het Vlaams patrimonium en een deel vormen van de Vlaamse aanwezigheid in de Rand.

De voorzitter : De heer Vandenbossche heeft het woord.

De heer Walter Vandenbossche : Mijnheer de minister, mag ik besluiten dat u een oplossing zoekt om het Vlaams karakter en de Vlaamse eigenheid en uitstraling van dit museum op elke manier te waarborgen, desnoods ten koste van de gemeente ?

Minister Luc Martens : Volgens mijn normen is het museum een deel van het Vlaams patrimonium en is een Vlaams figuur er nog steeds aanwezig door zijn werk. We zijn verplicht om daarvoor respect op te brengen, en doen wat we kunnen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 15.31 uur.*